

[Fibiger.]

den ene Fjerdedel til Ejendomsbesidderne maaske kunde være vel rigeligt, at man maaske skulde gaa videre. Jeg vil dog sige, at det er ret kraftigt, naar man tænker paa at tage 3½ pCt. af det, det stiger; der mangler jo ikke meget i, at man paa den Maade konfiskerer det hele. (*Christmas Møller*: 4½ pCt.). Det er de tre Fjerdedele, saa bliver det 3½ pCt.

I § 4 staar der:

„Ved Vurdering til Grundskyld og Ejendomsskyld vil Værdien være at fastsætte uden Hensyntagen til den paa Ejendommen hvilende Grundstigningsskyld“.

Jeg ved ikke, om det er helt korrekt, om det bliver let at foretage de Vurderinger. Vanskeligt er det i Forvejen at faa det ansat rigtigt, da det er tænkte Værdier, man arbejder med, og det forekommer mig, at naar man saadan skal til at skyde dette ind her, vil det blive en Uretfærdighed mod Ejerne.

At paaligne Grundskyld af Værdier, der endnu ligger hen, og som man overhovedet ikke ved, hvad kommer til at koste, naar de bliver solgt, er et voveligt Foretagende efter min Mening. Det kan jo gaa saadan, at en Ejendom, der ligger udenfor en By eller en Stationsby, til Grundskyld bliver vurderet ud fra den Betragtning, at Jorden kan sælges til Byggegrunde i Stedet for til rent Landbrug, og saa vil der komme til at hvile en saa betydelig Skat paa den Jord, at det vil være umuligt at drive Landbrug paa den, og man ved overhovedet ikke, om den kan sælges til Byggegrunde i en overskuelig Fremtid. Derfor tror vi, det er sikrere at holde sig til, at hvis der skal svares en Afgift, maa det vente, til Grunden er solgt, saa det kan gøres op, hvor stor Værdistigning der i Virkeligheden har fundet Sted.

Heller ikke Fordelingen synes jeg er saa god. Der staar, at Staten skal først have ¼, og Resten skal fordeles til Kommunerne med Halvdelen i Forhold til den i hver Kommune opkrævede Grundstigningsskyld og med Halvdelen i Forhold til hver Kommunes Udgift til Skolevæsen, Forsørgelsesvæsen og Aldersrente. Denne Fordeling er jo noget i Retning af, at man vil nivellere helt ud, saaledes at de Kommuner, som fører et sparsommeligt Styre, ikke belønnes, men tværtimod vil faa mindre Del i de Penge, Staten her skal dele ud. Men jeg har for Resten Indtrykket af, at man tilsigter efterhaanden ved Skattelove og sociale Love at faa det hele fordelt mere og mere jævnt over de forskellige Kommuner, saaledes at

den enkelte Kommune ikke mere vil se sin Interesse i at være sparsommelig, og den Tendens forekommer mig ikke at være saa god.

Den Bestemmelse i § 11, at Finansministeren kan fritage mindre Ejendomme for at svare Grundstigningsskyld, ønskede den ærede Ordfører for Socialdemokratiet jo rettet derhen, at disse mindre Ejendomme skulde fritages. Jeg maa sige, at skal man ind paa det, vilde jeg ogsaa foretrække, at det blev ens for alle, ikke saaledes at man muligt kunde faa det Indtryk, at det, at man stod sig godt med Finansministeren, skulde være afgørende for, om man kunde faa Afslag i Grundstigningsskylden. Men ved at fastsætte, at man kan fritage nogle for Afgiften, medens andre skal svare den, gaar man jo bort fra Princippet: lige Skat paa lige Jord. Under Forhandlingen i Eftermiddags var der jo nogle, der godt kunde tænke sig at komme ind paa en progressiv Jordbeskatning. Jeg ved ikke, om der heri ligger noget, der kunde tages som en Begyndelse til dette, men jeg tror dog, man skal være varsom med at komme ind paa noget i den Retning.

Der er den Forskel paa Lovforslaget og den Lov, som gælder, at den tager den almindelige Konjunkturstigning med, saaledes at — jeg tænker paa Landbrugsejendomme — saa snart der finder en Stigning Sted, maa man straks aflevere den til Staten — for naar man kommer ind paa 3½ pCt. o. s. v., saa maa jeg sige, at man har egentlig konfiskeret Stigningen —, og ved næste Vurdering falder Værdien maaske, men saa faar man ingen Erstatning. Ved at det saadan gaar op og ned, vil man komme til at afgive betydelige Beløb, og, som jeg sagde i Eftermiddags, Konjunkturstigning paa Landejendomme er ikke afhængig af Samfundsforholdene her, men Priserne paa vore Landbrugsprodukter er afhængige af Verdensmarkedets Priser, og paa dem kan Forholdene herhjemme ikke faa nogen Indflydelse. Jeg maa derfor mene, at der kan ikke være Tale om, at en Konjunkturstigning skulde kunne medføre, at der skulde betales Værdistigningsafgift for Landbrugsejendomme.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at sige, at saaledes som Lovforslaget er forelagt, kan vi ikke medvirke til, at det nogen Sinde bliver ophøjet til Lov. Men hvis Regeringen kunde ønske, at det skulde gaa i den Retning, jeg har paapeget, at man kunde tage en Værdistigningsafgift, naar Stigningen var konstateret ved Salg, er vi villige til at gaa ind i en Forhandling herom.